

ROBIN HOBB

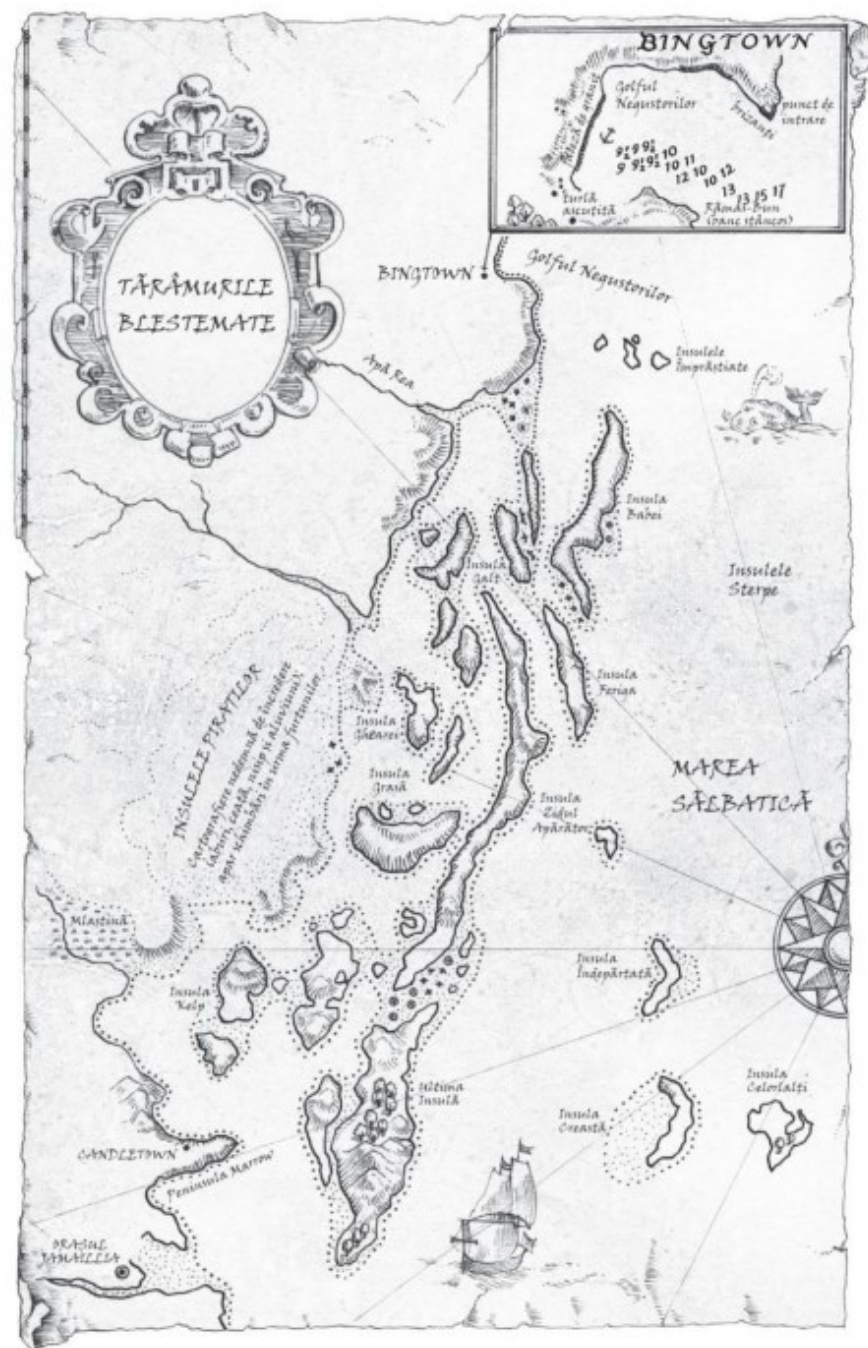
CORABIA DESTINULUI

VOLUMUL 1
CEA CARE ÎȘI AMINTEȘTE

PARTEA A TREIA A TRILOGIEI CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

*Pentru Jane Johnson și Anne Groell.
Fiindcă le-a interesat destul de mult ca să insiste
să fac totul foarte bine.*

SFÂRȘITUL VERII

PROLOG

CEA CARE ÎȘI AMINTEȘTE

Se întreba cum s-ar fi simțit dacă totul ar fi fost perfect. În ziua când ieșise din ou, fusese capturată înainte de a putea șerpui pe nisip către îmbrățișarea răcoroasă și sărată a apei. Cea Care Își Amintește era osândită să țină minte cu claritate toate amănuntele acelei zile. Acesta îi era rolul, aceasta era rațiunea existenței sale. Era un vas pentru amintiri. Nu sălășluiau în ea doar amintirile din propria viață, din clipa în care începuse să prindă formă în ou, ci și din viețile celor înrudiți cu ea, dar morți înainte de nașterea sa. De la ou până la șarpe, apoi până la cocon, până la dragon și până la un alt ou, toate amintirile neamului său îi aparțineau. Nu toți șerpii erau atât de înzestrați sau atât de împovărați. Întreaga memorie a speciei era întipărită doar în mintea câtorva, căci numai de câțiva era nevoie.

Începutul fusese perfect. Trupul ei minuscul, neted, agil și acoperit de solzi fusese fără cusur. Își croise drum în afara învelișului pielos cu dintele special din vârful botului. Era un pui întârziat. Toți ceilalți din cuibul ei își spărseseră coaja și se îngrămădiseră pe nisipul uscat. Lăsaseră în urmă dăre puțin adânci, care s-o călăuzească. Marea o chema, stăruitoare. Clipocitul fiecărui val o ademenea. Își începuse călătoria alunecând pe plaja aridă, sub soarele arzător. Simțise puternicul miros de sare al oceanului. Lumina care se mișca pe suprafața lui orbitoare o momise.

Nu-și încheiase călătoria.

Spurcăciunile o găsiseră. O înconjuraseră, își puseseră trupurile grele între ea și oceanul care o chema. Smulsă din nisip în timp ce se zvârcolea, fusese întemnițată într-un bazin dintre stânci, umplut de apa fluxului. O ținuseră acolo, dându-i doar hrană moartă și nelăsând-o niciodată să înoate liberă. Nu migrase niciodată către miazăzi, acolo unde se duceau ceilalți, în mările calde, cu hrană din belșug. Nu atinsese mărimea și nu dobândise puterea pe care i le-ar fi oferit o viață în libertate. Dar crescuse până când bazinul din peșteră ajunsese să fie, pentru ea, nu mai mult decât o băltoacă înghesuită, un spațiu abia suficient ca să-i țină pielea și branhiile ude. Plămânii îi erau întotdeauna striviți în interiorul inelelor înghesuite unele în altele. Apa care o înconjura era mereu murdărită de veninul și de necurătenii ei. Spurcăciunile o ținuseră prizonieră.

Câtă vreme fusese închisă acolo? Nu putea să măsoare timpul, dar simțea, fără dubiu, că fusese captivă pe durata mai multor vieți obișnuite ale semenilor ei. Simțise, iarăși și iarăși, chemarea din vremea migrației. Atunci era potopită de o neobosită energie și de o cumplită dorință de a-și căuta semenii. Glandele cu venin din gâtleej i se umflau și o dureau. În astfel de răstimpuri nu-și găsea odihna, căci amintirile o luau în stăpânire și strigau, cerând să fie eliberate. Se foia neliniștită în chinuitorul ei bazin strâmt și jura să se răzbune la nesfârșit pe Spurcăciunile care o țineau astfel. În asemenea momente, le ura cu cea mai mare sălbăticiie. Când glandele prea pline dădeau apei aroma amintirilor lor ancestrale, când apa se îmbiba atât de tare de trecutul care îi otrăvea branhiile cu tot ce se petrecuse cândva, atunci veneau Spurcăciunile. Veneau în temnița ei să-i scoată apa din bazin și să se îmbete cu ea. Îmbătate, își împărtășeau unele altora profețiile, delirând cu patos sub lumina lunii pline. Furau amintirile semenilor ei și le foloseau ca să contureze presupuneri despre viitor.

Pe urmă, două-picioare, Wintrow Vestrit, o eliberase. Venise pe insula Spurcăciunilor ca s-adune pentru ele comorile mării ajunse pe țarm. În schimb, se aștepta să-i prezică viitorul. Gândul

la asta încă îi mai făcea coama să se umfle de otravă. Spurcăciunile nu profețeau decât ceea ce simțiseră despre viitor furându-i trecutul ei! Nu aveau cu adevărat darul clarviziunii. Dacă l-ar fi avut, cugetă ea, ar fi știut că acel două-picioare le aduce pieirea. L-ar fi oprit pe Wintrow Vestrit. În schimb, el o descoperise și o eliberase.

Deși își atinsese pielea de a lui, iar amintirile li se amestecaseră mulțumită veninului său, ea nu înțelegea ce-l îndemnase pe acel două-picioare s-o elibereze. Era o creatură cu o viață atât de scurtă, încât cea mai mare parte a amintirilor lui nici măcar nu puteau lăsa vreo urmă în mintea ei. Îi simțise îngrijorarea și suferința. Știusese că-și pune în pericol scurta existență ca s-o salveze. Curajul unei atât de scurte zvâcniri a vieții o mișcase. Nimicise Spurcăciunile care i-ar fi capturat pe amândoi. Pe urmă, ea îl ajutase pe două-picioare, care altminteri și-ar fi găsit moartea în sânul mării, s-ajungă la corabia lui.

Cea Care Își Amintește își deschise încă o dată larg branhiile. Gusta misterul din valuri. Îl dusesse pe două-picioare pe corabia lui, care pe ea o înfricoșa și o atrăgea deopotrivă. Coca gri-argintie a vasului dădea aromă apei. Îl urma, absorbind savoarea puternică a unor amintiri neclare.

Corabia nu mirosea a corabie, ci avea mirosul semenilor ei. O urmărea deja de douăsprezece fluxuri fără să izbutească să priceapă defel cum era cu puțință așa ceva. Știa foarte bine ce sunt corăbiile. Străbunii avuseseră corăbii, deși nu ca aceasta. Amintirile ei de dragon îi spuneau că semenii ei zburaseră deasupra unor astfel de vase și se jucaseră legănându-le puternic când agitau aerul cu aripile lor largi. Corăbiile nu erau un mister, și totuși aceasta era. Cum putea o corabie să aibă mirosul unui șarpe? Mai mult decât atât, nu avea mirosul unui șarpe obișnuit. Mirosul ei era al Celei Care Își Amintește.

Pe de altă parte, datoria o îmboldea: era un instinct mai puternic decât nevoia de a mânca sau de a se împerechea. Era timpul, și era pe sfârșite. Ar fi trebuit să se afle deja în mijlocul semenilor ei, să-i călăuzească pe calea pe care-o știa atât de bine

din amintiri. Trebuia să-i hrănească pe cei cu memorie mai slabă cu veninul ei puternic, ca să le trezească amintirile latente. Era o poruncă biologică, îi urla în sânge. Era timpul să se preschimbe. Își blestemă din nou trupul verde-auriu încovoiat, care înota lovind apa cu atâta stângăcie. Nu se putea bizui pe rezistența lui. Îi era mai ușor să înoate în valul din urma corabiei, lăsând mișcarea ei s-o ajute să înainteze.

Făcuse o înțelegere cu sine însăși. Atâta vreme cât corabia argintie mergea în direcția în care voia să meargă ea, avea s-o urmeze. Avea să profite de avântul ei, care-i ușura mișcările în timp ce căpăta putere și își sporea rezistența. Avea să se gândească la misterul ei și să-l dezlege dacă avea să fie în stare. Însă n-avea să-l lase s-o abată de la adevăratul ei țel. Odată ajunse mai aproape de țărm, avea să abandoneze corabia ca să-și caute semenii. Avea să găsească încălcături de șerpi și să le călăuzească în susul marelui fluviu, către locul de țesere a coconilor. Apoi, un an mai târziu, dragonii tineri aveau să-și pună aripile la încercare în vântul verii.

Asta își făgăduise timp de douăsprezece fluxuri, cât urmasa corabia. În miezul zilei, când al treisprezecelea începuse să înalțe suprafața apei, simți pe piele vibrațiile unui sunet în același timp străin și de o familiaritate care-i frângea inima. Trâmbița un șarpe. Ieși imediat din siajul corabiei și se scufundă, îndepărtându-se de valurile de la suprafață, care îi abăteau atenția. Trimise un răspuns, apoi rămase absolut nemișcată, așteptând. Nu mai auzi nimic.

Dezamăgirea o împovără. Se înșelase cumva? În mai multe răstimpuri, în vremea petrecută în captivitate, tipase iar și iar, trâmbițând până ce pereții grotei reverberau din cauza nefericirii sale. Amintindu-și amărăciunea de-atunci, își coborî pleoapele pentru o clipă. N-avea de gând să se chinuiască singură. Deschise ochii către singurătatea ei. Reîncepu cu hotărâre să urmărească din nou corabia, ceea ce îi oferea o senzație asemănătoare unei tovărășii; o asemănare vagă, dar singura cunoscută de ea vreodată.

Scurta pauză o făcu să-și dea și mai bine seama de slăbiciunea trupului ei schilodit. Avu nevoie de întreaga putere a voinței ca să-și ia avânt. Slăbiciunea îi pieri o clipă mai târziu, când un șarpe alb trecu pe lângă ea ca o străfulgerare. Nu păru s-o observe, îl absorbea urmărirea corabiei, era probabil zăpăcit de mirosul ei straniu. Inima Cei Care Își Amintește bătea cu putere.

– Aici sunt! strigă în urma lui. Aici. Sunt Cea Care Își Amintește. Am ajuns în sfârșit la voi!

Șarpele alb înota fără efort, unduindu-și trupul gros și palid. La chemarea ei, nici măcar nu întoarse capul. Îl privi uluită, apoi se grăbi să-l ajungă, dându-și vremelnice uitării slăbiciunea. Se luă după el cu greu, gâfâind.

Îl găsi urmărind corabia ca o umbră. Plutea în întunecimea de sub ea, smiorcăindu-se și bombănind ceva de neînțeles către scândurile cocii. Cărlionții otrăvitori ai coamei i se înălțaseră pe jumătate; un șuvoi subțire de venin amar întina apa din jur. Cea Care Își Amintește îl privi acționând fără sens și simți groaza crescând în ea încetul cu încetul. Din adâncul sufletului, toate instinctele o îndemneau să-l ocolească. O purtare atât de bizară sugera că era bolnav sau nebun.

Dar, din ziua când ieșise din ou, nu-l mai văzuse pe niciunul dintre semenii ei. Legătura de rudenie era mai puternică decât repulsia, așa că se apropie încetul cu încetul.

– Salutare, îndrăzni să spună cu sfială. O cauți pe Cea Care Își Amintește? Eu sunt.

Ca răspuns, imenșii lui ochi roșii se rotiră dușmănos și se repezi spre ea mușcând apa ca s-o prevină.

– A mea! trâmbiță cu voce hârăită. A mea. Mâncarea mea.

Își lipi de corabie coama zbârlită, scurgându-și veninul pe chilă.

– Hrănește-mă, îi ceru. Dă-mi mâncare.

Cea Care Își Amintește se grăbi să se retragă. Șarpele alb își continuă căutările în jurul cocii. Cea Care Își Amintește simți dinspre corabie un ușor miros de neliniște. Bizar. Totul era la fel de straniu ca un vis și, asemeni unui vis, o sâcăia cu posibilele sale semnificații și cu înțelesurile aproape desluite. Oare corabia

putea cu adevărat să reacționeze la veninul și la chemările șarpelui alb? Nu, era ridicol. Misteriosul ei miros îi năucea pe amândoi.

Cea Care Își Amintește își scutură propria coamă simțind cum o înfoaie puternicele ei otrăvuri. Asta îi trezi un sentiment de putere. Se compară cu șarpele alb. Era mai mare decât ea, mai musculos, cu trupul sănătos și obișnuit să lupte. Dar nu conta. Putea să-l ucidă. În ciuda corpului ei pipernicit și a lipsei de experiență, putea să-l paralizeze și să-l trimită la fund. În clipa următoare, deși îmbătăită de tăria secrețiilor propriului trup, știu că e chiar și mai puternică. Putea să-i lumineze mintea și să-l lase să trăiască.

– Șarpe alb! trâmbiță ea. Ascultă-mă! Am amintiri pe care ți le pot împărtăși, amintiri despre tot ce-au fost semenii noștri, amintiri care le vor trezi pe ale tale. Pregătește-te să le primești!

El nu-i dădu nicio atenție. Nu se pregăti, dar ei nu-i păsa. Țăsta-i era destinul. Pentru asta ieșise din ou. Șarpele alb avea să fie primul care să-i primească darul, indiferent dacă i se părea sau nu bine-venit. Stângace, stânjenită de trupul ei prea mic, își luă avânt. El se întoarse în direcția presupusului atac, cu coama înălțată, dar Cea Care Își Amintește nu se sinchisi de veninul lui jalnic. Cu un elan dizgrațios, se înfășură în jurul lui. În aceeași clipă, își scutură coama, slobozindu-și cea mai puternică otravă, din străfunduri, cea care avea să supună, pentru scurtă vreme, mintea celui-lalt șarpe, lăsând să i se deschidă din nou mintea ascunsă dincolo de propria viață. El se zbatu cu frenezie, apoi înțepeni brusc, părând un buștean în strânsoarea ei. Ochii lui rubinii încetară să se mai rotească în toate părțile, încremeniră cu pleoapele ridicate și șocul îi împinse, bulbucăți, în bună parte în afara orbitelor. Se strădui zadarnic să răsuflă pentru ultima oară.

Făcu tot ce-i stătea în puteri ca să-l păstreze în viață. Îl înfășură în jurul ei, împletindu-se cu el, și îl mișcă prin apă. Corabia se îndepărta, dar, aproape fără nicio șovăire, ea o lăsă să dispară. Acel singur șarpe era mult mai important decât toate misterele pe care le ascundea vasul. Continuă să-l țină și își răsuci gâtul ca

să-l privească în față. Îi văzu ochii rotindu-se, apoi încremenind din nou. Îl ținu, trecându-l printr-o mie de vieți, până când tot trecutul speciei îl ajunse din urmă. Îl lăsă să se afunde în acea întreagă istorie. Apoi îl ajută să se desprindă încetul cu încetul, slobozind otrăvuri mai slabe, care îi amuțiră mintea profundă, lăsându-i propria și scurta viață să-i revină la suprafața gândurilor.

– Ține minte!

Rosti cuvintele cu blândețe, încărcându-l pe șarpele alb cu responsabilitățile tuturor strămoșilor săi.

– Ține minte și fii!

Celălalt stătea liniștit între inelele ei. Cea Care Își Amintește îi simți propria viață luându-l din nou în stăpânire când un tremur îi trecu, licărind, prin tot trupul. Ochii lui se rotiră brusc, ținându-i pe ai ei, apoi capul i se trase înapoi, îndepărtându-se. Ea îi așteptă mulțumirile încărcate de venerație.

Privirea care o întâlnește pe a ei o învinovătea.

– De ce? Întrebă el pe neașteptate. De ce acum? Când e prea târziu pentru noi toți? De ce n-am putut să mor fără să am habar ce aș fi putut deveni? De ce nu m-ai lăsat să fiu doar un animal?

Șocată de cuvintele lui, ea își slăbi strânsoarea. Șarpele alb se smulse cu dispreț din îmbrățișarea ei și plecă tășnind ca o săgeată. Ea n-ar fi putut spune dacă fuge de frica ei sau dacă doar o părăsește. Ambele idei erau de nesuportat. Trezirea amintirilor ar fi trebuit să-i ofere un țel și să-l umple de bucurie, nu de disperare și furie.

– Așteaptă! strigă în urma lui, dar întunericul adâncurilor îl înghițise deja.

O porni după el, străbătând apa cu stângăcie, știind că îi e peste puteri să se miște cu iuțeala celui-lalt.

– Nu poate fi prea târziu! Trebuie să-ncercăm, orice s-ar întâmpla!

Își trâmbiță cuvintele inutile către Plinul pustiu.

Șarpele alb o abandonase. Era din nou singură. Refuză să accepte asta. Porni în urmărire, mișcându-și greu trupul pipernicit, cu gura larg deschisă, ca să simtă mirosul împrăștiat prin

apă la trecerea lui. Firav, din ce în ce mai firav, până când dispăru. El era prea iute, iar ea, prea deformată. Dezamăgirea se revărsă în ea, aproape la fel de năucitoare ca otrăvurile ei. Gustă din nou apa. Acum n-o mai întina nimic care să trădeze prezența unui șarpe.

Înotă descriind arce din ce în ce mai largi, într-o căutare disperată a mirosului. Când îl găsi în sfârșit, ambele inimi îi tresăltară cu hotărâre. Biciui apa cu coada, avântându-se ca să-l ajungă din urmă.

– Așteaptă! trâmbiță. Te rog. Noi doi, tu și cu mine, suntem singura speranță a speciei noastre! Trebuie s-ascuți ce am de spus!

Gustul de șarpe deveni brusc mai puternic. *Singura speranță a speciei noastre*. Gândul păru să vină către ea pe deasupra apei, ca și cum cuvintele ei ar fi fost suflate în aer, nu trâmbițate în adâncuri. Era singura încurajare de care avea nevoie.

– Vin la tine! făgădui, și continuă să înainteze cu încăpățănare.

Dar, când ajunse în locul de unde venea mirosul de șarpe, nu văzu nicio altă creatură în afară de o cocă argintie care tăia valurile deasupra ei.

1

TĂRĂMUL PLOILOR SĂLBATICE

Malta își afundă vâsla improvizată în apa sclipitoare și împinse cu putere. Bărcuța înaintă. Ea se grăbi să treacă scândura de cedru de cealaltă parte și se încruntă văzând picăturile de apă scurse de pe ea pe fundul bărcii. Nu era nimic de făcut. Scândura era tot ce avea și vâslind cu ea doar într-o singură parte n-ar fi reușit decât să se învârtă în cerc. Refuză să-și imagineze că acele picături acide mușcau chiar atunci din scândura de sub picioarele ei. Cu siguranță că doar câțiva stropi din Fluviul Ploilor Sălbatic nu puteau face stricăciuni prea mari. Credea că metalul de un alb prăfos de pe fundul bărcii poate împiedica apa s-o mistuie, dar nimic nu-i garanta că nu se înșela. Își scoase și asta din minte. Drumul lor pe fluviu nu era lung.

O durea tot trupul. Muncise toată noaptea, străduindu-se să găsească o cale de întoarcere în Trehaug. Mușchii istoviți îi tremurau la orice efort nou. Drumul pe fluviu nu e lung, își repetă. Înaintaseră chinuitor de încet. Avea o durere groaznică de cap, dar cel mai rău era că rana pe cale de vindecare din frunte îi dădea mâncărimi cumplite. De ce o mânca mai rău decât oricând tocmai când nu avea o mână în plus ca să se scarpine?

Manevra bărcuța strecurându-se printre trunchiurile imense ale copacilor care mărgineau fluviul și printre rădăcinile lor răsfirate ca niște pânze de păianjen. Acolo, sub frunzișul junglei,

cerul nopții și stelele lui erau o legendă rareori întrezărită; însă un licăr capricios îi făcea cu ochiul printre trunchiuri și crengi. Luminile Trehaugului, orașul aninat de copaci, o călăuzeau către căldură, siguranță și, mai presus de orice, către odihnă. În jurul ei, întunericul era încă dens, însă chemările păsărilor din vârfulurile copacilor îi spuneau că, spre răsărit, zorii luminează cerul. Abia mai târziu aveau să pătrundă prin frunzișul des sulițe strălucitoare înconjurată de o imitație caricaturală, de un verde apos, a luminii soarelui. Acolo unde fluviul tăia o potecă printre copaci, lumina avea să scânteieze argintie pe apa lăptoasă a canalului lat.

Vârful bărcii se agăță brusc de vârful unei rădăcini ascunse. Din nou. Malta își mușcă limba ca să nu țipe de ciudă. Să-și croiască drum prin pădurea din apa puțin adâncă însemna să strecoare barca printr-un labirint scufundat. Resturi plutitoare sau rădăcini ascunse o abătuseră în repetate rânduri de la direcția aleasă. Luminile palide din fața lor pâruseră mai aproape când pleaseră de pe insulă. Malta își mută greutatea trupului în partea opusă înainte de a se apleca peste marginea bărcii ca să cerceteze cu scândura-vâslă obstacolul care îi oprișe. Cu un mormăit, împinse la o parte obstacolul și eliberă barca. Afundă din nou vâsla în apă și ocoli bariera ascunsă.

– De ce nu ne duci pe-acolo, pe unde copacii sunt mai rari? întrebă Satrapul.

Cândva conducătorul întregii Jamaillii, Satrapul stătea acum la pupă, cu genunchii sub bărbie, pe când Însoțitoarea lui, Kekki, era la proră, ghemuită și înfricoșată. Malta nu-și întoarse capul. Îi răspunse cu răceală:

– Când o să fii dispus să pui mâna pe-o scândură ca să m-ajuti să vâslesc sau să cârmesc, o să ai un cuvânt de spus despre asta. Până atunci taci.

Se săturase de purtarea poruncitoare a băiatului-Satrap și de totala lui inutilitate când era vorba de muncă.

– Orice idiot poate vedea că acolo sunt mai puține obstacole. Am merge mai repede.

– Da, mult mai repede, încuviință Malta cu sarcasm. Mai ales dacă ne prinde curentul și ne duce în mijlocul fluviului.

Satrapul răsuflă cu exasperare zgomotoasă:

– Cum ne aflăm în aval față de oraș, despre curentul ăla aș zice că e de partea noastră. Am putea să profităm, să-l lăsăm să ne ducă unde vrem și s-ajungem mult mai repede.

– Am putea și să pierdem în totalitate controlul bărcii și să trecem în goană pe lângă oraș.

– Mai avem mult? scânci jalnic Kekki.

– Poți să vezi la fel de bine ca mine, ripostă Malta.

Un strop din apa fluviului îi căzu pe genunchi când mută vâsla în cealaltă parte. O gădilă, pe urmă îi stârni mâncărimi, apoi o ustură. Își îngădui un răgaz de câteva clipe în care tamponă locul cu tivul zdrențuit al rochiei. Materialul lăsa în urmă o dâră de nisip fin. Se murdărise cu o noapte înainte, în timpul îndelungatului ei drum pe coridoarele și prin sălile palatului îngropat al Străbunilor. De atunci se întâmplaseră atât de multe, încât avea impresia că trecuseră o mie de nopți. Când încerca să-și reamintească, totul i se încurca în minte. Intrase în tuneluri pentru a o înfrunta pe femela dragon, ca s-o facă să-l lase în pace pe Reyn. Însă fusese un cutremur, iar apoi, când o găsisese... În punctul ăla, firele amintirilor ei se încălceau fără vreo speranță de descălcire. Creatura din cocon îi deschisese mintea pentru toate amintirile depozitate în acea încăpere a orașului. Fusese inundată de viețile tuturor celor care sălășluiseră acolo, se afundase în memoriile lor. Din acel moment și până când îi călăuzise pe Satrap și pe Însoțitoare către ieșirea din labirintul înecat, totul era cețos, părea un vis. Abia acum punea lucrurile cap la cap și își dădea seama că negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice îi ascuseseră pe Satrap și pe Kekki ca să-i protejeze.

Sau nu? Privirea i se îndreptă pentru scurt timp către Kekki, care stătea ghemuită la proră. Fuseseră oaspeți protejați sau ostați? Poate câte puțin din amândouă. Descoperi că e, într-un total, de partea negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Cu cât îi dădea mai curând pe Satrap și pe Kekki din nou pe mâna lor, cu

atât era mai bine. Erau mărfuri valoroase, se puteau folosi de ei atât împotriva nobilimii din Jamaillia, cât și împotriva Negustorilor Noi și a chalcedenilor. La bal, când îl întâlnise prima oară pe Satrap, fusese pentru scurt timp orbită de iluzia puterii lui. Acum știa că îmbrăcămintea lui elegantă și manierele aristocratice nu erau decât spoiala unui băiat josnic, bun de nimic. Cu cât scăpa mai repede de el, cu atât mai bine.

Își concentrează privirea asupra luminilor din fața ei. Când îi călăuzise pe Satrap și pe Însotitoarea lui către ieșirea din orașul îngropat al Străbunilor, îi găsise departe de locul prin care intrase ea în ruinele subterane. De Trehaug îi despărteau o întindere de mlaștini și apa mocirloasă, puțin adâncă a fluviului. Malta așteptase să se lase întunericul și să apară luminile călăuzitoare ale orașului suspendat înainte de a se urca în vechea lor barcă de salvare. Acum soarele amenința să răsară și ea încă mai împingea barca spre felinarele ademenitoare din Trehaug. Spera cu ardore că nefericita sa aventură se apropia de sfârșit.

Orașul Trehaug era amplasat printre ramurile unor copaci cu trunchiuri uriașe. Camerele mai mici atârnavă, legănându-se, de crengile din vârf, pe când locuințele familiilor mai numeroase se întindeau de la un trunchi la altul. În jurul trunchiurilor șerpuiau scări imense, pe ale căror paliere era loc pentru negustori, menestreli și cerșetori. Terenul de sub oraș era de două ori blestemat cu locuri mlăștinoase și cu nesiguranța aceluia ținut adesea zguduit de cutremure. Singurele petice de pământ complet uscat erau câteva insule mici din jurul copacilor.

Cârmirea bărcii către oraș, printre copacii semeți, părea o manevrare în jurul coloanelor mărețe ale templului unui zeu uitat. Barca dădu din nou peste ceva și se împotmoli. Apa se lovea de acel ceva clipocind. Nu părea o rădăcină.

– Ce ni s-a mai pus în cale? întrebă Malta, scrutând cu privirea tot ce aveau în față.

Kekki nici măcar nu se întoarse să se uite, rămânând gârbovită peste genunchii strânși la piept. Părea să se teamă să-și pună tălpile pe fundul bărcii. Malta oftă. Începea să creadă că mintea

Însotitoarei e vătămată. Fie pentru că tot ce se petrecuse cu o zi înainte o tulburase peste măsură, fie pentru că fusese întotdeauna proastă, iar prostia nu avusese nevoie decât de un mare necaz ca să iasă la iveală, cugetă Malta, cu ironie. Pe urmă lăsa scândura din mână și, mergând ghemuită, înaintă către prora. Asta legănă barca și îi făcu pe Satrap și pe Kekki să țipe, speriați. Ea nu-i luă în seamă. De aproape, văzu că barca se înfipsea într-o împletitură deasă de nuiele, crengi și tot felul de resturi aduse de fluviu, dar, în semiîntuneric, era greu să-și dea seama pe ce distanță se întinde. Presupuse că resturile fuseseră aduse acolo de curent și îngrămădite în acea harababură plutitoare. Era prea deasă ca s-o străpunga barca lor mică.

– Trebuie să ocolim asta, le dădu ea de veste celorlalți.

Își mușcă buza. Era nevoie să se aventureze mai aproape de cursul principal al fluviului. Ei bine, așa cum spusese Satrapul, orice curent avea să-i ducă la vale, către Trehaug, nu în direcția opusă. Poate chiar avea să-i ușureze truda pentru care nu primea niciun strop de recunoștință. Își alungă frica. Îndepărtă barca de pluta de resturi îndreptând-o cu stângăcie către albia principală.

– E intolerabil! izbucni pe neașteptate Satrapul Cosgo. Sunt murdar, pișcat de insecte, flămând și însetat. Și totul din vina acestor coloniști mizerabili din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Au pretins că m-au adus aici ca să mă apere. Dar de când mă aflu în puterea lor n-am avut parte decât de abuzuri. Au adus afronturi demnității mele, îmi subrezesc sănătatea și îmi pun viața în pericol. Nu mă-ndoiesc că vor să mă zdrobească, dar n-o să mă las înfrânt, fiindcă mă tratează mizerabil. Întreaga mea furie se va dezlănțui asupra acestor negustori din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Care, din câte îmi dau acum seama, s-au stabilit aici fără să le fie acordat oficial acest drept! N-au fost recunoscuți legal drept proprietari ai comorilor pe care le dezgroapă și le vând! Nu sunt cu nimic mai buni decât pirații care-au năpădit Canalul Interior și care ne obligă să ne purtăm cu ei cu asprime!

Malta izbuti să-și tragă răsuflarea, ca să poată apoi pufni cu dispreț.

– Nu te afli nicidecum pe o poziție care să-ți îngăduie să te răstești la cineva. Adevărul e că depinzi de bunăvoința lor mai mult decât depind ei de a ta. Le-ar fi atât de ușor să te vândă cui dă mai mult, fără să le pese dacă te cumpără ca să te asasineze, să te țină ostatic sau să te repună pe tron! Cât despre dreptul lor de sălășluire în acest loc, au primit împuternicire chiar din mâna Satrapului Esclepius, strămoșul tău. Hrisovul original, deținut de negustorii din Bingtown, spune câți lefferi de pământ lua în stăpânire fiecare colonist, dar nu și unde anume. Cei din Tărâmul Ploilor Sălbatică și-au măsurat terenul aici, iar cei din Bingtown, în golful cu acest nume. Proprietățile lor sunt vechi și pretențiile lor, onorabile, justificate de hrisoave încheiate respectând legile din Jamaillia. Spre deosebire de cele ale Negustorilor Noi, pe care i-ai lăsat să se stabilească aici prin înșelăciune.

Cuvintelor ei le urmau câteva clipe de tăcere șocată. Pe urmă, Satrapul se sili să izbucnească într-un hohot de râs firav.

– E amuzant să te-aud apărându-i! Ce țărăncuță ignorantă poți să fii! Uită-te la tine, îmbrăcată în zdrențe, plină de noroi și pentru totdeauna desfigurată de renegații ăștia! Și totuși îi aperi. De ce? Ah, lasă-mă să ghicesc! Fiindcă acum știi că niciun bărbat nesluțit n-o să te mai vrea vreodată! Singura ta speranță e să te măriți întrând într-o familie de oameni la fel de hidoși ca tine, unde să te poți ascunde în spatele unui vâl, ca să nu-ți mai vadă nimeni fața groaznică. Jalnic! Dacă rebelii ăștia n-ar fi făcut ce-au făcut, te-aș fi putut alege ca Însotitoare. Davad Restart mi-a vorbit în favoarea ta, iar mie încercările tale stângace de a dansa și de a face conversație mi s-au părut încântător de provinciale. Însă acum? Pfi!

Fluturarea disprețuitoare a mâinii lui legănă ușor barca.

– Nimic nu e mai monstruos decât o femeie frumoasă cu fața distrusă. Marile familii din Jamaillia nu te-ar lua nici ca sclavă în casă. Ceva atât de nearmonios n-are ce căuta pe proprietatea unui nobil.

Malta refuză să se întoarcă spre el, dar își imaginează cum i se arcuiiau buzele a dispreț. Încercă să nu se înfurie decât din pricina